

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **A. M.**, nar. X,
státní příslušností Ruská federace
bytem v ČR: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“) z důvodu, že její žádost byla shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu Itálie.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný neaplikoval ust. čl. 17 Nařízení Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu sám, i když není podle kritérií stanovených tímto nařízením státem příslušným. Zdůraznila přitom, že sice přicestovala nejprve do Itálie, avšak pobývat zde nechtěla, nikoho tam nemá, a chtěla se co nejrychleji dostat do České republiky, když Itálie byla první zemí, která umožnila občanům Ruské federace podat žádost o turistické vízum. Naopak v České republice má manžela s trvalým pobytem v České republice, se kterým uzavřela sňatek podle muslimského práva coby jeho druhá manželka. Po příjezdu do České republiky jí manžel obstaral byt, ve kterém spolu žijí ve společné domácnosti tak, že manžel je jeden den u žalobkyně a druhý den u jeho první manželky.
3. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí rovněž odporuje čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a lidských svobod (dále též jen „Úmluva“), když jím došlo k porušení práva na soukromý a rodinný život žalobkyně a jejího manžela. Odkázala přitom v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Azs 72/2016-31.
4. Žalovaný se též podle žalobkyně nijak nevypořádal s její výpovědí a jejím vyjádřením, ačkoli žalovanému svoji soukromou a rodinnou situaci detailně popsala. Žalovaný tak neuvedl dostatečně důvody výroku napadeného rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, ani neuvedl, jak se vypořádal s vyjádřením a námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí tak podle žalobkyně trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že se žalovaný nevypořádal s navrhanými důkazními prostředky.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se právě rodinnými vazbami a okolnostmi, za kterých došlo k uzavření manželství, délkou tohoto manželství, a zejména pak naplněním a faktickou realizací tohoto manželství zabýval ve vztahu k možnosti užití čl. 17 Nařízení Dublin III velmi pečlivě. Dále shrnul všechny podstatné skutečnosti, které vzal do úvahy, když učinil závěr, že vztah žalobkyně s panem A. M. není natolik intenzivní ani dlouhodobý, aby její případné vycestování do odpovědného členského státu k vyřízení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany představovalo nepřiměřený zásah do jejího práva na rodinný život.
6. Žalovaný dále uvedl, že postupoval v souladu s čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III, podle kterého je k posouzení žádosti žalobkyně coby držitele víza platného v době podání žádosti o mezinárodní ochranu členský stát Evropské unie, který toto vízum žalobkyni

udělil. Jelikož v době podání žádosti o mezinárodní ochranu byla žalobkyně držitelem italského víza na 90 dní s možností více vstupů platného od 23. 3. 2022 do 23. 9. 2022, bylo podle žalovaného nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Dublin III.

7. Žalovaný též připomněl, že Italská republika svou příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně uznala.
8. Žalovaný dále uvedl, že se zabýval tím, zde v případě Itálie existují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení, a konstatoval vycházející z informace OAMP ze dne 11. 7. 2022, že italský systém je plně koherentní se systémem České republiky a zároveň v souladu s normami Evropské Unie.
9. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Rozhodnutí bez nařízení jednání

10. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, neboť žalobkyně k výzvě a poučení soudu podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný naopak výslovně souhlasil s rozhodnutím bez nařízení jednání. Soud pak tedy za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.

V. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobkyně dne 23. 6. 2022 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 28. 6. 2022 poskytla žalobkyně údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy mimo jiné uvedla, že nebyla členem žádné politické strany s tím, že si byla vědoma, že nemá v Rusku smysl vyjadřovat své názory. Je vdaná a bezdětná. Zemi původu opustila dne 24. 3. 2022, kdy po obdržení italského víza odletěla z Moskvy do Istanbulu a poté do Milána a následně pokračovala letecky do Prahy. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Ruské federaci není svoboda slova. V Praze se měla účastnit demonstrace. Je fakticky proti tomu, co se děje v Ruské federaci. Je proti válce na Ukrajině, a jelikož Rusko pokračuje ve válce, nechce tam žít a bojí se tam vrátit. Uvedla rovněž, že je X, ale vrátit se do X nemůže, protože tam nikoho nemá. V Rusku také ponižují příslušníky jiných národností. Jako další důvodu uvedla to, že do České republiky přijela za manželem, líbí se jí zde a chtěla by tady bydlet a pracovat ve svém oboru.
13. Dne 28. 6. 2022 uvedla žalobkyně do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné, že se s manželem znají již dlouho a seznámili se přes internet, kdy od roku 2019 začali plánovat rodinu. Osobně se vidět nemohli, ale 7. 11. 2020 se setkali v Istanbulu a hned se vzali podle muslimských zvyků. Osobně se setkali až v den svatby. Manžel má ještě jednu manželku, se kterou mají čtyři děti. S další manželkou, se kterou se již rozešli, má ještě jedno dítě. Manžel tak žije v Praze se svojí první ženou a pěti dětmi. Svatbu v Istanbulu měl v mešitě a byli tam přítomni svědci, které žalobkyně neznala. Ačkoli si vyřídila italské vízum, neplánovala cestovat do Itálie, a kdyby byl otevřen český konzulát, vyřídila by si české vízum. Do České republiky chtěla hlavně za manželem, a aby nezůstala v Rusku, kde není možné žít. V Itálii žádné problémy neměla. Pokud jde o bydlení, manžel si pronajímá jeden byt s ní a druhý s rodinou, protože je zvykem, že manželky bydlí zvlášť. S manželem se vidí každý den, ale přespává jeden den u

ní a druhý den u první manželky. Do Itálie neodjede, protože její manžel bydlí zde a ona v Itálii nikoho nemá.

14. Z písemné odpovědi Ministerstva vnitra Italské republiky ze dne 7. 7. 2022, č.j. CZ-543993-A se podává, že Italská republika uznává svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a k rozhodnutí o této žádosti.
15. Z dokumentu „Informace OAMP – Itálie – azylový systém“ ze dne 11. července 2022 se podává stručný popis řízení o mezinárodní ochraně v Itálii, azylové legislativy, některých podmínek zranitelných osob a dublinských navrátilců. Dále se tento materiál stručně zabývá azylovými středisky a podmínkami v nich, kdy žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok jen na základní služby, protože se situace v jednotlivých střediscích liší. Přes jednotlivé dílčí nedostatky z uvedeného dokumentu nevyplývají žádné systematické deficity řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii. V předmětném dokumentu jsou rovněž konkrétně označeny zdroje, ze kterých bylo při jeho přípravě čerpáno.
16. Žalovaný pak před vydáním napadeného rozhodnutí předvolal žalobkyni, aby se seznámila s podklady rozhodnutí, avšak žalobkyně si předvolání nepřezvala a možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí tak nevyužila.
17. Žalovaný tedy následně vydal napadené rozhodnutí, které žalobkyně osobně převzala dne 27. 9. 2022 a tímto dnem tak napadené rozhodnutí nabylo právní moci.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (procedurální směrnice). Zdejší soud následně po zohlednění skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
19. Podle ustanovení čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III: *„Pro účely tohoto nařízení se rozumí "rodinným příslušníkem" tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:*
 - manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,
 - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
 - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
 - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.“

20. Podle ustanovení čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III: „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“
21. Podle ustanovení čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“
22. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“
23. Podle ustanovení čl. 12 odst. 2 Nařízení Dublin III: „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
24. Podle ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III: „Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“
25. K podané žalobě zdejší soud předně uvádí, že žalobkyně nijak nerozporuje příslušnost orgánů Italské republiky k rozhodnutí o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Rovněž nenamítá žádné systémové nedostatky řízení ve věcech mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii, jejichž možným výskytem se žalovaný z úřední povinnosti v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Žalobkyní uplatněné námitky se konkrétně týkají v zásadě pouze toho, že žalovaný nevyužil diskrečního ustanovení čl. 17 Nařízení Dublin III. Zdejší soud však tyto námitky důvodnými neshledal.

26. Žalovaný na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí uspokojivě odůvodnil, proč v případě žalobkyně neshledal dostatečné důvody pro aplikaci ust. čl. 17 Nařízení Dublin III, a proto má zdejší soud napadené rozhodnutí v tomto směru za přezkoumatelné. Žalovaný pak dospěl ke správnému závěru, že soukromé a rodinné vazby žalobkyně na území České republiky nejsou dostatečně intenzivní na to, aby založily nepřiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, resp. že vycestování žalobkyně do Italské republiky na dobu vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky České republiky a právem žalobkyně na soukromý a rodinný život. V době rozhodování žalovaného měla žalobkyně vztah s panem A. M. pobývajícím na území České republiky. Nejde ovšem o manželství, jak si ostatně je podle svých slov zjevně vědoma i sama žalobkyně, neboť jmenovaný stále žije se svojí zákonnou manželkou a pěti dětmi ve společné domácnosti, protože nelze ani na základě tvrzení žalobkyně, že přespává jeden den u ní a jeden den u rodiny, mít za to, že se žalobkyní vede společnou domácnost. Rovněž tak okolnosti seznámení žalobkyně s panem A. M. a vztahem víceméně na dálku prostřednictvím elektronické komunikace (a to jak před svatbou, tak i po uzavření náboženského sňatku do příjezdu žalobkyně do České republiky) svědčí podle zdejšího soudu závěru žalovaného v tom směru, že vztah žalobkyně s panem A. M. není vskutku natolik intenzivní, že by případné vycestování žalobkyně do Italské republiky za účelem vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu představovalo nepřiměřený zásah do jejího práva na rodinný a soukromý život. K tomu žalovaný dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. listopadu 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71 a ze dne 21. 5. 2010, č.j. 6 Azs 5/2010 - 57, a dodal, že samotné vycestování neznemožňuje podání následné žádosti o některou z forem povolení k pobytu na území ČR, podle zákona č. 326/1999 sb., o pobytu cizinců. Žalovaný uzavřel, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III. Ze správního spisu pak vyplynulo, že Italská republika svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu akceptovala dopisem ze dne 7. 7. 2022.
27. S takto odůvodněnými závěry o nevyužití možnosti atrakce žádosti podle čl. 17 Nařízení Dublin III se tedy zcela ztotožňuje i soud a plně na ně odkazuje. Soud zároveň neshledal, že by se žalovaný při těchto úvahách dopustil překročení či zneužití mezí stanovených v Nařízení Dublin III pro tento postup, když žalovaný jasně uvedl skutečnosti, které v případě postupu podle čl. 17 Nařízení Dublin III zvažoval, avšak tyto vyhodnotil tak, že převážily důvody, pro které setrval na standardním postupu pro určení kritérií příslušnosti členského státu.
28. Soud také připomíná, že partnera žalobkyně nelze považovat za rodinné příslušníky žalobkyně ve smyslu čl. 2 písm. g) Nařízení Dublin III. Je tomu tak jednoduše proto, že nesplňuje žádnou z uvedených kategorií osob a jako „rodina“ se žalobkyní ani nikdy v zemi původu žalobkyně nežili, když se seznámili a určitý vztah udržovali na dálku prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků.
29. Soud s ohledem na dosud uvedené konstatuje, že samotná vůle žalobkyně žít v České republice s jejím partnerem jako taková nepostačuje pro uplatnění příslušných shora

citovaných kritérií pro stanovení České republiky jako příslušné země k posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a žalovaný neshledal ani důvody pro odchýlení se od těchto kritérií v rámci své diskreční pravomoci podle čl. 17 Nařízení Dublin III. Naopak, postup, kterého se žalobkyně domáhá (tj. posouzení jeho žádosti v České republice, nikoli v Itálii) by ve své podstatě obcházel pravidla a smysl uvedeného Nařízení Dubliny III, které směřuje k eliminaci tzv. *forum shopping* (tj. účelová volba příslušnosti). Lze dodat, že žalobkyně nebyla napadeným rozhodnutím žalovaného připravena o právo na meritorní posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, bylo pouze konstatováno, že žalovaný k takovému posouzení nebyl příslušný (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2017, č.j. 2 Azs 127/2017-25, bod 34, srov. též bod [17] a [19] rozsudku NSS ze dne 3. 8. 2017, č.j. 10 Azs 143/2017-52). Jak také uvedl Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 26. 11. 2021, č.j. 2 Az 151/2021-40, cíli dublinského systému jsou nejen racionalizace posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany a zabránění zahlcení systému povinností státních orgánů zabývat se několikanásobnými žádostmi podanými stejným žadatelem, ale také zvýšení právní jistoty, pokud jde o určování státu odpovědného za posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tím dublinský systém směřuje k omezení až vyloučení jevu zvaného „forum shopping“, resp. *asylum shopping*“ (srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech N. S. a další, C-411/10, a M. E. a další, C-493/10, odst. 79). Aplikací čl. 17 nařízení Dublin III, se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud; srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2015, č. j. 3 Azs 15/2015 - 50, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 - 34, ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 - 24, či ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 - 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 - 36, ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017 - 32, ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 458/2020 - 29, či ze dne 8. 6. 2021, 2 Azs 37/2021 - 61. V rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017 - 61, Nejvyššího správní soud uvedl: „[u]žití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III má být vyhrazeno jen uskutku výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem řešených žádostí o azyl výrazná menšina“ Posouzením konkrétní situace žalobkyně právě s ohledem na možnou aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III se žalovaný výslovně zabýval na str. 6 – 7 napadeného rozhodnutí, jak uvedeno shora. Soud jeho závěry přezkoumal a s ohledem na shora uvedené shledal věcně správnými.

30. Pokud jde o námitku žalobkyně v tom směru, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno právo na soukromý a rodinný život žalobkyně a jejího partnera, zaručené čl. 8 Úmluvy, tuto zdejší soud rovněž důvodnou neshledal. Žalovaný se možným zásahem do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně řádně zabýval zejména v rámci posuzování kritérií pro možnou atrakci žádosti podle čl. 17 Nařízení Dublin III. V rámci posouzení takového možného zásahu se přitom nijak nedostal do rozporu s žalobkyní citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č.j. 6 Azs 72/2016-31 a jeho závěry, přestože se tento rozsudek týkal vyhoštění stěžovatele. Ve shodě s žalovaným totiž zdejší soud v případě žalobkyně nemá za to, že by na území České republiky byla silněji zakořeněna natolik, aby intenzita zásahu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života narostla na úroveň, jež by již byla v rozporu s čl. 8 Úmluvy. Totéž platí i v případě ostatních aplikovatelných kritérií, jež žalobkyně ze shora uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu citovala ve svojí žalobě.
31. S ohledem na shora uvedené nezbyvá zdejšímu soudu než konstatovat, že se žalovaný správní orgán s žádostí vypořádal dostatečně a napadené rozhodnutí náležitě a

prezkoumatelně odůvodnil. Soud sám dále nenalezl žádné deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu příslušnými orgány České republiky.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
33. náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 15. prosince 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.
samosoudce